

men rent som Skikkelse betragtet fandt han hende meget indtagende. Som hun sad der i Træets Skygge, lidt fremoverbøjet, med det ene Knæ over det andet, og i Haanden holdt en afplukket Blomst, som hun nu og da lugtede til, var der noget drømmebilledagtigt over hende. Navnlig ved Sammenligning med Hofjægermesterindens massive Skikkelse i det skinnende graa Silkeliv, der spændte om hendes Byste som et Staalharnisk, gjorde hun i sin luftige Dragt et næsten ulegemligt Indtryk.

Per kom til at tænke paa, at der var en eller anden Person, som hun mindede ham om. Allerede, da han saa hende ude i Alleen, havde han haft en flygtig Fornemmelse i samme Retning. Denne raakidagtige Slankhed, denne blonde, næsten sølvlyse Haarfylde, disse skraanende Skuldre, — der var i alt dette noget, der syntes ham gammelkendt, ja som stemte ham vemodig.

Henne ved Bordet rejste Præsten sig nu for at gaa.

Han agtede, sagde han, at besøge en syg Mand der i Nærheden, en af hans Sognebaandslødere, der var kommen galt afsted med en uvan Tyr. Paa Tilbagevejen vilde han saa komme herind igen og hente sin Datter.

Da han sagde Farvel til Per, rakte han ham Haanden med uformindsket Velvilje og tilføjede, idet han atter bekiggede ham meget uforbeholdent, at dersom hans Vej en Dag skulde falde om ad